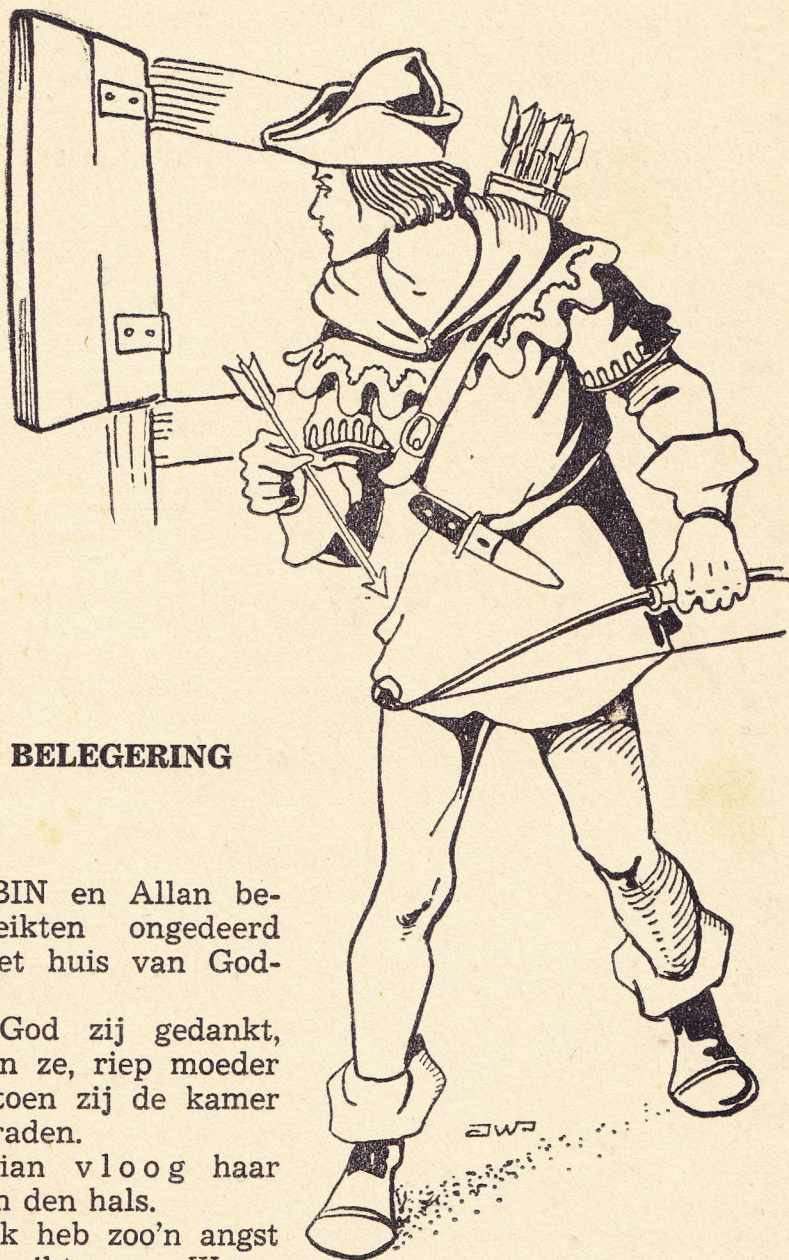

EEN BELEGERING

ROBIN en Allan bereikten ongedeerd het huis van Godfried.

— God zij gedankt, daar zijn ze, riep moeder Betsie, toen zij de kamer binnentraden.

Marian vloog haar broer om den hals.

— Ik heb zoo'n angst gehad, snikte ze. Waarom zijt ge zoo lang weggebleven?

Allan klemde zijn zuster vaster in de armen, zonderling bewogen. Hij was dicht bij den dood geweest... hoe dicht besefte hij plots, nu hij veilig en wel terug was.

— Zeg, kameraad, hoe smaakte die jakkel (blz. 31).

Opgewonden, soms struikelend over zijn woorden, verhaalde Robin hun hachelijk avontuur. Iedereen was verontwaardigd over de gemeene en eigengerechtigde houding van den baron.

— Nooit zou ik geloofd hebben, dat iemand zoo kan huichelen, zei Allan geschokt. En dat was eens een vriend van mijn goeden vader...

Marian streelde zijn hand.

— Wat ben ik blij, dat ik u terug heb, zei ze zacht. O, Allan, wees voortaan wat voorzichtiger en luister naar raad. Onze vriendelijke gastheer wist wel wat hij zei, toen hij ons voor den baron waarschuwde.

— Ja, ik ken den ouden vos sedert lang, zei Godfried. Hij is iemand, voor wien men moet oppassen. Gij zijt gelukkig ontsnapt. Laat ons er dankbaar voor zijn.

Nog zaten ze over het gebeurde te praten, toen vader Tuck een uurtje later de kamer binnentrad. Vol dankbaarheid werd hij door allen ontvangen.

— Kom, kom, zei de monnik vroolijk, ik ben een trouwe Sakser en het is mijn plicht mijn rasgenooten te beschermen tegen het geweld van de Normandische roovers. En gij, jonkman, vroeg hij aan Allan, zijt gij een vriend van onzen stam?

— Mijn armoede, antwoordde Allan, is het bewijs van mijn trouw. De Normandiërs hebben de goederen van mijn vader geroofd. Ik heb thans geen huis, dat ik het mijne kan noemen. Ik rekende op de gevoelens van vriendschap tusschen baron Fitz-Alwine en mijn vader zaliger. Doch ik ben deerlijk in mijn verwachtingen teleurgesteld. Toch blijf ik in den omtrek, om mijn rechten te handhaven.

— Ofschoon ik sterk betwijfel, dat ge uw doel bereiken zult, sprak Godfried, zal het mij een eer zijn uw zuster en u gastvrijheid te verleen.

Getroffen keek Allan op.

— Dank u, zei hij, terwijl Marian de meesteres des huizes omhelsde.

Tranen welden in haar oogen.

— Ach, zei ze, ge doet me zoo aan mijn moeder denken. Ik heb haar reeds zoolang moeten missen.

— Arm kind, zei Betsie medelijdend, zoolang ge hier blijft zult ge in mij een tweede moeder vinden.

— Laten we thans gaan slapen, besloot Godfried, terwijl hij de deur met een ijzeren staaf verzekerde. Doch plotseling bleef hij roerloos staan. Hij drukte een oor tegen het raam.

— Er is volk in de buurt, fluisterde hij. Wat mag dat zijn ? Meteen werd hard op de deur gebonsd, terwijl buiten iemand met luide stem riep :

— Doe onmiddellijk de deur open, of we leggen haar plat !

— Dat is een rare manier om gastvrijheid te vragen, antwoordde Godfried. Ik raad u aan door te loopen. 't Is hier geen herberg voor den gaanden en den komenden man, ofschoon ieder, die zich beleefd gedraagt, binnen mag komen.

— Moeten we onze bedreiging herhalen ? riep een andere stem.

— Dat is de gevangenbewaarder van den baron, zei Robin. Ik herken zijn stem. Wacht, ik zal hem eens een woordje toespreken.

De jonge man liep naar boven en door een klein raam riep hij hoonend :

— Zeg, kameraad, hoe smaakte u die fakkel ? Is uw gezicht nog niet zwart genoeg ? Ge ziet, ik ben weer in vrijheid, en waarlijk, ik ben volkomen bereid u nog eens te trakteren. De baron heeft u zeker goed beloond voor uw dapperheid ? Wel, wel, ge zijt een voorbeeldige cipier.

Fred trappelde van woede bij het hooren van Robins spottende woorden.

— Wacht maar ! bulderde hij. Bij mijn baard, ik zal u tuschen mijn vuisten verpletteren.

— Bij welken baard zweert ge, hernam Robin lachend, bij dien, welken ik u gemaakt heb of bij die drie geitenharen onder uw kin ?

— Vooruit mannen, riep de aanvoerder, legt die deur plat. Robin ging naar beneden.

— Ze zullen de deur bestormen, zei hij.

— O, de deur is sterk genoeg, en vooral nu ze door twee ijzeren staven beschermd is, sprak Godfried op rustigen toon.

De eerste aanval geschiedde.

De belegeraars, ten getale van tien, hadden zich van een boomstam meester gemaakt. Met gelijken tred weken zij achteruit en rammeiden dan, met hun vervaarlijk wapen, de eikenhouten deur, die echter tegen hun woede bestand bleef. Een tweede, een derde, een vierde poging mislukten al evenzeer als de eerste.

Robin trok weer naar boven, en zich zooveel mogelijk verbergend, gluurde hij door het raampje. Bij het maanlicht zag hij, hoe de woeste kerels daar buiten takken en bladeren tegen het houten huis opstapelden.

Hij huiverde. De ellendelingen wilden het vuur aan de woning steken. Durfden ze dan alles?

Robin holde naar beneden.

— Ze willen ons levend verbranden, riep hij.

De vrouwen gilden en ook de mannen schrokken hevig. Doch Godfried herstelde zich vlug.

— Dan zullen wij hen aanvallen, sprak hij bedaard. Marian en Betsie, naar boven. Vader Tuck, kan ik op uw knuppel rekenen?

— Natuurlijk, antwoordde de monnik. De man van den vrede moet in deze tijden van Normandisch geweld wel eens de rol van een krijgsman op zich nemen. Reken dus op mij.

— En op mijn zwaard, zei Allan op beslist toon.

— En op mijn boog, sprak Robin op zijn beurt. Ik zal mijn aanval maar al vast beginnen, voegde hij erbij en meteen trok hij naar boven.

Een kreet daar buiten bewees een oogenblik later, dat zijn pijl reeds doel getroffen had. Het scheen, dat er eenige verwarring onder de belegeraars ontstond.

Eenige oogenblikken later kwam Robin weer naar beneden.

— Er zijn er maar een stuk of zes meer, sprak hij. Maar nu moeten wij de deur openen, want reeds wrijven zij hout om vuur te maken.

— In Gods naam! zei Godfried, de staven van voor de deur wegtrekkend. Dat de hemel ons bijsta! Wij strijden voor een rechtvaardige zaak: de vrijwaring van ons huis!

De deur vloog open.

Met een wilden kreet sprong een van de dienaren van den baron vooruit, doch het volgende oogenblik werd zijn hoofd verbrijzeld door een geweldigen knuppelslag, door de forsche hand van vader Tuck toegediend.

— Dat zijn er maar vijf meer, sprak de monnik, en dat maar vier, terwijl hij een tweeden belegeraar op dezelfde wijze onthaalde.

Intusschen snorden Robins pijlen naar buiten en eenige luide angstkreten verkondigden, dat zij doel troffen.

— Vuur! beval de aanvoerder, die nog gespaard was gebleven. Dat het huis met al dat gebroed in de vlammen opga!

— Dat is mijn woning! riep Godfried, terwijl hij den geestelijke opzij drong en naar buiten sprong. Uw laffe meester, de rooverhoofdman Fitz-Alwine, heeft daarover niets te gebieden.

Met een dikken knuppel sloeg hij den soldaat te gronde, die het hout wreef, om vuur te verwekken. Andere soldaten, die ondertusschen door den baron als versterking waren gezonden, sprongen op dat oogenblik van hun paarden en drongen op Godfried aan. Allan, Robin en vader Tuck kwamen den meester des huizes zoo goed ter hulp, dat er nog enkele aanvallers neervielen en de overigen zoo snel mogelijk vluchtten.

— Zie zoo, sprak Godfried, dat is afgedaan. Maar ik vrees, dat dit bedrijf slechts het eerste is van de gewelddaden van den baron. Hij zal ons nu niet meer loslaten.

Ontroerd greep Allan de hand van zijn gastheer.

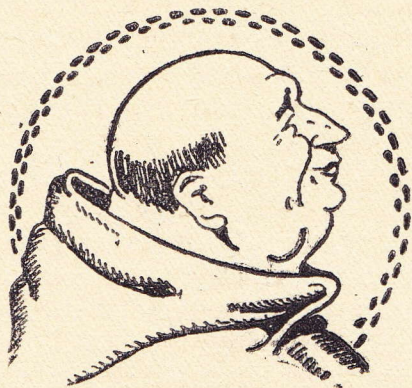
— Vergeef me, zei hij somber. Al dit leed overkomt u om mijnentwil. Wil ik met mijn zuster vertrekken? Mogelijk laat men u dan met rust?

— Zwijg! antwoordde Robins pleegvader, meent ge, dat ik u laf in den steek zou laten? De Normandische schelm heeft reeds lang een gelegenheid gezocht om mij te treffen, want ik ben een onbuigzaam Saks, en dus in zijn oogen minder dan een hond. Hij heeft de vijandelijkheden geopend. Welnu, ik aanvaard den strijd.

— En ik sta u terzijde, vader, viel Robin in op fieren toon. Neen, wij Saksen, geven den moed niet op, al moeten wij vechten tot den laatsten man.

— Goed gesproken, mijn zoon! Sherwood-woud behoort ons toe. Dit is het gebied van onze vaderen. 't Is nu het onze en het moet ook dat van onze kinderen worden. Geen slavernij! Dan liever de dood.

Het eerste gevaar was afgewend, doch wat zou de morgen brengen?

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158